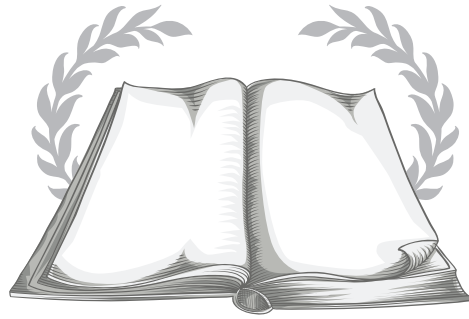

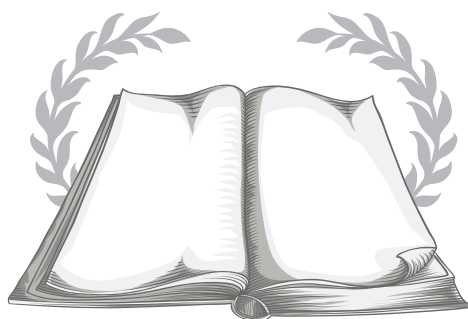

CEREMONIER OG
KIRKELIGE HANDLINGER *i*
SCIENTOLOGI
KIRKEN

BRYAN R. WILSON, PH.D.
EMERITUS FELLOW

UNIVERSITY OF OXFORD
ENGLAND

8. FEBRUAR 2002

CEREMONIER OG
KIRKELIGE HANDLINGER *i*
SCIENTOLOGI
KIRKEN

CEREMONIER OG KIRKELIGE HANDLINGER i SCIENTOLOGI KIRKEN

BRYAN R. WILSON, PH.D.
EMERITUS FELLOW
UNIVERSITY OF OXFORD
ENGLAND

8. FEBRUAR 2002

- 1 Jeg er blevet bedt om at gennemgå den måde, hvorpå ceremonier og kirkelige handlinger i dag udføres i Scientologi Kirken, og at evaluere disse tjenester i lyset af Appellrettens kendelse i 1970 i retssagen *R mod Registrar Generalex parte Segerdal* og med henvisning til de samme kriterier at sammenligne Scientologis religiøse tjenester med dem fra andre trosretninger, som for øjeblikket har steder for religionsudøvelse registreret af Registrar General.

SCIENTOLOGIS CEREMONIER OG KIRKELIGE HANDLINGER

- 2 Den glade tilbøjelighed til at takke, som hersker i Scientologi søndagssamlinger og fredag aften-møder, må være tydelig for enhver observatør. Fredagsmøderne kan sammenlignes med en uformel version af den type Testimony Meeting

(vidnesbyrd-møde), der er populære i nogle kristne trosretninger specielt i USA: Et eksempel er de omend mere adstadige begivenheder, der afholdes af hver Christian Science kirke.

- 3 De kirkelige handlinger i Scientologi Kirken er praktisk talt ikke forskønnet med billeder, ikoner eller andre hjælpemidler til gudsyndelse, som har samlet sig til kerneelementerne for hyldelse i den kristne tradition. Et dertil bestemt emblem er korset med de karakteristiske otte spidser, som er afbildet på den autoriserede litteratur fra Kirken. Det er ligeledes et træk ved Scientologi præsters ornat båret som et hængesmykke, men ellers er sådanne dekorative symboler få og tjener mere som emblemer for identitet og er i begrænset brug.
- 4 Kirkens trosbekendelse skrevet af grundlæggeren, L. Ron Hubbard, er et orienteringspunkt for en kirkelig handling i Scientologi. Den påkalder sig Guds love, som giver mennesket et bestemt antal rettigheder, og fastslår, at disse rettigheder bliver opretholdt af Gud med det formål at overdrage mennesket fuldkommen frihed.
- 5 Det dominerende kendetegn i udførelsen af kirkelige handlinger i Scientologi er forkyndelse af ordet, som er den traditionelle fokus i den amerikanske protestantisme. I Scientologi Kirker er ordet ikke hentet fra de kristne skrifter, men fra skrifter og foredrag af L. Ron Hubbard, kirkens grundlægger. Prædikenen er den centrale begivenhed for redegørelse for bevægelsens lære. Hubbard efterlod sig en række prædikener til sine kirker, hvoraf en præst kan udvælge en til sin søndagssamling. Nogle gange kan en optagelse af Hubbards foredrag bruges i stedet for en prædiken. Forberedt prædiken er ikke enestående for Scientologi: De er et træk ved nogle andre trosretninger, hvor Christian Science er et eksempel.
- 6 Kirkelige handlinger afsluttes med en bøn, der er udformet som påkaldelse, om at Gud vil gribe ind i menneskets anliggender for at bringe frihed fra materielt fangenskab. Afhængighed af Gud er klar i den påstand, at menneskets potentiale er givet af Gud, og det er klart, at i henvisning til menneskets potentiale som gudlignende ser scientologer i det Højeste Væsen den uomtvistelige kilde til velbefindende og modellen for deres ambitioner. Ærbødighed for Gud er underforstået ved at tilskrive autoritet til ham som ”skaber af universet”.

HVAD ER DYRKELSE?

- 7 De karakteristiske elementer af dyrkelse, som er opstillet i *Segerdal*-dommen, udgør et spektrum af emotionelle reaktioner, der også er typiske for menneskelige forhold som

manifesteret i normalt socialt samkvem, men i dyrkelse bliver disse holdninger givet en forstærket dybsindighed og hellighed passende til et underdanigt forhold til en ophøjet entitet, der opfattes som det Højeste Væsen.

8 Forestillingen om det væsen sammen med andre religiøse begreber (f.eks. himmel, helvede) blev første gang etableret for århundreder siden. I nyere tid har opfattelsen af en guddom undergået dybtgående forandring både inden for den kristne tradition og ud over den. Gud er meget mindre tilbøjelig til at blive opfattet som havende menneskelige udtryk end tidligere. Men i kontrast til denne udvikling af begreber har sproget for tilbedelse og stemningerne, det er beregnet på at definere og fremkalde, forandret sig meget mindre hvis overhovedet. Det sprog, der beskriver dyrkelse, forbliver i den personlige form. Givet den forandring i teologiske begreber er sproget for dyrkelse blevet stadig mere anakronistisk. Stemninger præget af ærbødighed, ydmyghed, underkastelse, lovprisning og ydmyg bøn kan stadig være passende i de menneskelige forhold, som hviler på kontrasten mellem hersker og undersåt (og kan være ved i svækket form i andre, mindre statusopdelte sammenhænge), men de er næppe kongruente, når guddommelighed ikke længere opfattes som et "overmenneske", men i en abstrakt form.

9 Et flertal af briterne bekender sig til tro på Gud, når guddom er beskrevet i generelle vendinger, men af befolkningen som helhed er det kun en minoritet, der tror på en *personlig* Gud. (Pastor Robin Gill's undersøgelser viser, at de, der bekender sig til tro på en hvilken som helst slags gud uanset hvor bred og altomfattende definition, faldt fra fire femtedele af de adspurgte i 1940'erne til to tredjedele i 1990'erne: Tro på den mere snævre, specifikt kristne opfattelse af en personlig Gud faldt fra 43 % til 31 % i den samme periode). Selvom troende blev mere og mere tilbøjelige til at give afkald på troen på en personlig Gud og anse guddom mere som en ånd, en kraft eller et metafysisk princip, vedvarer det – nu uoverensstemmende – personlige sprogbrug. At det gjorde det, afspejler den styrke, som dette traditionelle sprog har ved at blive indlagt i kirkens praksis og ved at være gjort til en fast bestanddel i kirkebrug og blive betragtet som helligt i offentlighedens *mentalitet*.

10 Et af de centrale problemer i det nittende og tyvende århundredes mainstream kristne teologi var at afmytologisere religion. En del af den reform førte til det guddommelige væsen beskrevet i mere abstrakt form og eliminering af primitive, menneskelignende billeder i både sproglige og grafiske fremstillinger af guddommen. Denne proces har været lettere i det filosofiske område end i sager vedrørende liturgi og dyrkelse, hvor nogle primitive og usofistikerede elementer har overlevet. Den repetitive gentagelse

af traditionelle handlinger og holdninger til gudsdyrkelse har bevaret personligt sprog i en ændret teologisk og filosofisk sammenhæng, i hvilken det sprog er blevet uoverensstemmende og anakronistisk.

11 Nogle ikke-konformist kristne trosretninger mindre bundet af traditionel brug antog mindre personlige måder til ærbødig henvendelse. Kvækerne så ikke nogen grund til at henvende sig til guddommen direkte. Unitarerne i det attende århundrede skilte guddommen af med det menneskelige element, så Gud kunne ses i mindre menneskelige udtryk. I det nittende århundrede forsøgte Christian Science, unitarisk i sin teologi, at løse det omstridte spørgsmål om køn, når guddommen opfattes som en person, ved at indføre brugen af påkaldelsen "Fader-Moder Gud" og ved at proklamere syv nomenklatoriske synonymmer for guddom – Liv, Sandhed, Kærlighed, Sind, Sjæl, Ånd, Princip opfattet som abstrakte, metafysiske egenskaber.

12 Givet disse forskellige stiltiende indrømmelser af den utilstrækkelige anvendelighed til guddommen af personlige egenskaber og den mangel på overensstemmelse i henvendelsesmåder hentet fra hierarkiske, barbariske og middelalderlige samfund er det ingen overraskelse, at nye åndelige bevægelser, der dukker op i det tyvende århundrede, skulle have antaget måder til ærbødig henvendelse og opfattelse af dyrkelse, der mere passende afspejler etos i moderne tider. Mens de måske oprindeligt anvender traditionelt sprog og begreber, gør de det i en overgangsfase for at henvende sig til deres fremtidige deltagere i forståelige udtryk, indtil de nye begreber er blevet absorberet og en del af den almindelige samtale blandt medlemmer af den blomstrende, nye bevægelse. I det mindste for en tid synes medlemmerne at være åndeligt tosproglige, efterhånden som de accepterer mysterierne i nye variationer af udtryk.

13 Der er mange registrerede, religiøse trosretninger, som ikke tilbyder eller dyrker ifølge *Segerdal*-kriterierne som illustreret af nedenstående skema. Man kunne betvivle tilstrækkeligheden af disse kriterier til at afgøre, hvad der udgør dyrkelse: Ærefrygt og ærbødighed er holdninger ikke ualmindeligt skænket dødelige medmennesker – ældre, ledere, forbilleder, lærere. I sådanne tilfælde bliver disse holdninger ikke betragtet som ensbetydende med dyrkelse. Faktisk er de romerskkatolske helgener agtede og holdt i ære, men Kirkens myndigheder afviser enhver antydning, at dette svarer til at tilbede eller dyrke. Den passende prøve på, hvad der tæller som dyrkelse, er opførsel, der som sin funktion har det specielle formål at skabe kontakt mellem dyrkeren og det Højeste Væsen, og forsikre dyrkeren om hans fremtidsudsigter til ultimativ frelse. Dette kriterium er baseret på dyrkelsens funktion og har den fordel, at mange forskellige kulturelle

former kan identificeres som af samme slags, da de engagerer sig i et fælles mål. Et sådant kriterium indrømmer adskillige alternative opfattelser af guddommens natur (som menneskelignende gud, universel lov, højeste virke, grundlag for væren, livskraft osv.). Det giver et mere abstrakt, derfor mere bredt anvendeligt, begreb for dyrkelse og undslipper den kulturelle chauvinisme og religiøse diskrimination at antage den traditionelle, kristne kulturelle form for at være den eneste sande model for dyrkelse og guddom. Fikserede idéer der kræver, at dyrkelse skal være forenet kollektivt og/eller tjenester for menigheden, at det højeste væsen er dommer, og dyrkerne individuelt eller kollektivt er uværdige skurke, der forsynder sig, eller i det mindste er en slags bønfaldende personer; at ritualer identificerer dyrkeren som afhængig, skyldig og med behov for at indrømme det gennem offentlige handlinger med selv-nedværdigelse eller endog selvopofrelse – stammer alle udelukkende fra kristne traditioner. Der er ingen grund til at antage, at dyrkelse og guddommelighed nødvendigvis skal være af denne slags. Desuden er disse værdier ikke velsete med det moderne samfunds orientering med dets styrkede individualisme, dets stigende efterspørgsel efter ufordømmende holdninger, den post-freudianske mistillid til skyld-motivation og angrebet på hierarkisk autoritet.

- 14 Man bør måske gå videre end det – da ikke alle almindeligt anerkendte religioner involverer en tro på et Højeste Væsen. Hvis dyrkelse derfor skal betragtes som en essentiel del af religion (en muligvis tvivlsom og problematisk påstand), må ordet ”dyrkelse” i sig selv være nødt til at blive defineret i retning af ”praksisser udformet til at bringe en person i forbindelse med den grundlæggende åndelige realitet”. I hvilken som helst form er det funktionen af dyrkelse.

TABEL

TROSRETNING	RESUMÉ AF PRAKSISSE OG TRO	TRO PÅ ET HØJESTE VÆSEN?	DYRKELSE IFØLGE SEGERDAL-KRITERIER?
Samkhya-skolen i hinduisme	Et ikke-teistisk trossystem anerkendt som en ortodoks skole i hinduistisk religion. Ur-materie og sjælen er uskabt og uforgængelig. Karma styrer menneskets anliggender – genfødsel er en konsekvens af tidligere handlinger. Frelse er redning fra reinkarnation. Viden om lidelse og dens årsager er vejen til befrielse. Da karma bestemmer ens muligheder i livet, undgås ydmyg bøn (ofte et hovedtræk for dyrkelse i andre religioner). Alle opfattelser af guddom er afvist – en ateistisk religion.	Ingen tro på et Højeste Væsen.	Nej.
Jainismen	Udsprunget af hinduismen. Karma: Fremmede elementer i karma tynger sjælen. I Jain-verdensbilledet er der ikke plads til en skabergud. De store lærere betragtes ikke som guddommelige, ej heller findes der guddommelig åbenbaring. Jainismen er dybest set et ateistisk system. "Devaer" (halvguder) er anerkendt, men de bestemmer ikke menneskets skæbne og bliver ikke tilbedt. Midlerne til frelse (ved at overvinde genfødsler) er udøvelsen af en asketisk etik, der befrier sjælen og ophæver karma.	Intet Højeste Væsen. Loven om årsag og effekt er det ultimative livsprincip. Lokale devaer bliver ikke tilbedt.	Nej.
Taoisme	Idet taoismen fungerer blandt kinesiske befolkninger ved siden af buddhisme, forfaderkultur og det etiske system konfucianisme, er den fortaler for en religiøs kosmogoni, organiserer tempelfestlighederne, har overgangsriter. Dens mystiske lære omfatter et komplekst univers af åndelige væsner og himmelske mestre, der hersker over himlen, Jorden og mennesket.	Tro på forskellige mystiske entiteter i en kompleks kosmisk orden, men ingen Højeste Væsen som sådan.	Ingen direkte korrespondance.

TROSRETNING	RESUMÉ AF PRAKSISSE OG TRO	TRO PÅ ET HØJESTE VÆSEN?	DYRKELSE IFØLGE SEGERDAL-KRITERIER?
Theravada-buddhisme	Den universelle lov om årsag og effekt udspringer af karma: Endeløse genfødsler følger, medmindre personen er sluppet fri ved at blive oplyst med hensyn til lidelse. Ingen skaber- eller frelsergud er postuleret. Frelse opnås ved upersonlige midler ved at opnå distance, derfor lydighed over for en etisk kodeks snarere end rituelle udøvelser og udgør midlet til at overgå jordbunden erfaring og den materielle verden.	Intet Højeste Væsen. Devaer er underlagt det samme system af genfødsler som mennesker.	Nej.
Nichiren-buddhisme	Denne gren af buddhisme (Nichiren f. Japan 1222) anser de efterfølgende inkarnationer af Gautama Buddha som havende overskredet den oplysning, som han bragte. Sandheden er indeholdt i <i>Lotussutraen</i> , hvor blot påkaldelsen af den er tilstrækkeligt til at frigøre alle goder til troende. Reinkarnerede buddhaer er ikke guder, blot det redskab igennem hvilket progressiv oplysning kan opnås. Hver lægmand har mulighed for at opnå tilstanden buddha, og lykke i denne verden er hans ret.	Nej. Universet er reguleret af upersonlig lov om årsag og effekt – karma, som opleves af mennesker.	Nej.
Kvækerne (Vennernes Samfund)	Eftertryk på "det indre lys" (samvittighedens stemme). Der er intet ritual, ingen ærbødig hilsen, ingen ydmyg bøn, ingen formelt godkendt udtalelse om tro. Møder tager form af kollektiv meditation. Ingen krav om at tro på et Højeste Væsen selvom en sådan enhed er ubestridt, og mange gør det.	Et Højeste Væsen kan være anerkendt, men kvækernes etos modsætter sig hierarki og overhøjhed.	Nej.

TROSRETNING	RESUMÉ AF PRAKSISSE OG TRO	TRO PÅ ET HØJESTE VÆSEN?	DYRKELSE IFØLGE SEGERDAL-KRITERIER?
Christian Science	Mennesket er et rent åndeligt væsen og den materielle verden er en illusion, erkendelse af hvilket understøtter fysisk helbredelse og endda udødelighed. Disse idéer er tilskrevet Jesus, som ikke var Gud, men et menneske og et godt forbillede. Der er troen på Gud, som ofte refereres til i konventionelle kristne udtryk som en menneskelignende Gud, men mere karakteristisk ved synonymer, Sind, Sjæl, Ånden, Princip, Liv, Sandhed, Kærlighed, hvorimod ingen af disse holdninger udtrykt i traditionelt sprog virkelig er passende. Eddy (grundlægger f. 1820) sagde, at ”gudstjeneste” bør betyde daglige gode gerninger ikke offentlig tilbedelse.	Der er tro på et Højeste Væsen.	Kun delvist sammenfald.
Unitarierne	Afviser doktrinen om treenigheden og søger overensstemmelse mellem religion og fornuft. Eftergivende med hensyn til trosbekendelser, doktrin, bibelsk autoritet og liturgiske formaliteter, tenderer unitarierne til at lægge vægt på etiske forpligtelser snarere end rituelle forpligtelser. Nogle unitarer er uforbeholdent agnostikere eller endda ateister.	Tro på et Højeste Væsen er ikke nødvendigt, og mange unitarer tror ikke på et Højeste Væsen.	Nej.

ANVENDELSEN AF SEGERDAL-KRITERIER PÅ SCIENTOLOGI I DAG

15 Hvad end tilfældet måtte være i 1970 på tiden for *Segerdal*-dommen, mødes medlemmer af Scientologi Kirken i dag i menighed både til lejlighedsvisse tjenester for *rites de passage* (navngivningsceremoni for børn, ægteskaber og begravelser) og for regelmæssige, ugentlige religiøse tjenester, og disse tjenester er religionsudøvelse ifølge kriterier beskrevet i *Segerdal*.

- 16 Der er en forsamling af præster, i hvis hænder de arrangementer for tjenester og deres udformning i overensstemmelse med Kirkens regler ligger, som svarer til reglerne for tro og orden i kristne trosretninger.
- 17 Kirkelige handlinger er anstændige og ophøjede. Den fremherskende stemning er udtryksfuld og åben i overensstemmelse med den åbne, positive og optimistiske orientering i Scientologis lære.
- 18 I *Segerdal*-dommen blev religionsudøvelse generelt anset for at omfatte påkaldelse af og underkastelse over for en genstand, som er agtet; lovprisning af den genstand, det væsen eller den entitet; ydmyg bøn, forbøn og højtidelig fremsigelse af takkebøn. Disse holdninger bliver fremmanet i dyrkere eller tilbedere gennem forskellige midler i forskellige religioner, men typisk i form af mundtlig bekræftelse af tro, ved deltagelse i rituelle handlinger og ved modtagelsen af symbolske midler til styrke (dvs. brød og vin i den kristne nadver).
- 19 Scientologis søndagssamling begynder med en oplæsning af kirkens trosbekendelse, som er en erklæring om menneskets rettigheder. En overfladisk udlægning kunne antyde, at denne trosbekendelse ikke fastslår det primære kriterium for kendetegnene for dyrkelse eller tilbedelse opstillet i *Segerdal*-dommen af appelretsdommer Buckley, nemlig at der skal være en genstand for tilbedelse, som troende underkaster sig. En nærmere fortolkning gør det nu tydeligt, at kirkens trosbekendelse, selvom den ikke formelt hævder Guds eksistens eller erklærer hans overherredømme over alle andre væsner, faktisk tager hans eksistens for givet. Ved at hævde at "ingen magt mindre end Gud besidder retten til at tilsidesætte disse [menneskelige] rettigheder", er der underforstået erkendelse af Guds væsen og hans overherredømme, som menneskeheden er underlagt.
- 20 Søndagssamlingen omfatter bøn og ender altid med en fast bøn. Fokus for denne bøn er på menneskelig frihed, og Gud bliver bønfaldet om, bliver påkaldt for at skænke frihed fra krig, fattigdom og nød, såvel som at lade menneskerettigheder komme til fuldt udtryk. Derfor er dette en forbøn. Gud bliver bedt om at gribe ind for at etablere retfærdighed og forhold, hvori mennesket kan realisere sit potentiale. Bønnen påkalder Gud i sin afsluttende sætning, "Gud lade det ske".

KONKLUSION

- 21 Givet at scientologer tror på et højeste væsen, og at deres ceremonier og kirkelige handlinger omfatter udtryk for ærbødighed og respekt for det Højeste Væsen og søger det

Højeste Væsens mellemkomst gennem bøn, konkluderer jeg, at Scientologis ceremonier og kirkelige handlinger i dag faktisk opfylder de snævre kriterier for religionsudøvelse, der er beskrevet i retssagen *Segerdal* – selvom ceremonier og tjenester for nogle større, almindeligt anerkendt religiøse trosretninger ikke opfylder disse kriterier.

BRYAN RONALD WILSON

8. februar 2002

Oxford, England

BRYAN RONALD WILSON

Bryan Ronald Wilson er Reader Emeritus (universitetslektor emeritus) i sociologi på universitetet i Oxford. Fra 1963 til 1993 var han også en Fellow of All Souls College, og i 1993 blev valgt som Emeritus Fellow.

I mere end fyrre år har han stået for forskning i mindretals religiøse bevægelser i Storbritannien og i udlandet (i USA, Ghana, Kenya, Belgien og Japan, blandt andre steder). Hans arbejde har involveret at læse udgivelser fra disse bevægelser, og hvor muligt at omgås med deres medlemmer i deres møder, ceremonier og hjem samt kritisk vurdering af andre forskere.

Han er indehaver af graden B.Sc. (Econ) og ph.d. fra University of London og M.A. fra University of Oxford. I 1984 anerkendte University of Oxford værdien af hans udgivne værker ved at tildele ham doktorgraden i litteratur. I 1992 tildelte det katolske universitet i Louvain, Belgien, ham graden Doktor Honoris Causa.

I 1994 blev han valgt som Fellow of the British Academy.

På forskellige tidspunkter har han haft følgende yderligere udnævnelser:

Commonwealth Fund Fellow (Harkness Foundation) ved University of California, Berkeley, USA, 1957-58.

Gæsteprofessor, University of Ghana, 1964.

Fellow of the American Council of Learned Societies ved University of California, Berkeley, USA, 1966-7.

Research-konsulent i sociologi ved universitetet i Padova, Italien, 1968-72.

Gæsteforsker ved The Japan Society, 1975.

Gæsteprofessor, det katolske universitet i Louvain, Belgien, 1976, 1982, 1986, 1993.

Snider gæsteprofessor ved universitetet i Toronto, Canada, 1978.

Gæsteprofessor i religionssociologi og konsulent for religiøse studier ved Mahidol University, Bangkok, Thailand, 1980-81.

Scott Visiting Fellow (gæsteforsker), Ormond College, University of Melbourne, Australien, 1981.

Gæsteprofessor ved universitetet i Queensland, Australien, 1986.

Gæsteprofessor med udmærkelse, University of California, Santa Barbara, Californien, USA, 1987.

Gæsteprofessor, Soka University, Hachioji, Japan, 1997.

I årene 1971-75 var han formand for Conférence Internationale de Sociologie Religieuse (den verdensomspændende organisation for disciplinen), i 1991 blev han valgt som æresformand for denne organisation nu kaldet Société Internationale de Sociologie des Religions.

Rådsmedlem for Society for the Scientific Study of Religion (USA) 1977-79.

I adskillige år europæisk medredaktør af *Journal for the Scientific Study of Religion*.

I seks år var han medredaktør på *The Annual Review of the Social Science of Religion*.

Han har holdt mange foredrag over mindretals religiøse bevægelser i Storbritannien, Australien, Belgien, Canada, Japan og USA og lejlighedsvis i Tyskland, Finland, Frankrig, Holland, Norge og Sverige.

Han er blevet indkaldt som ekspertvidne om sekter for domstole i Storbritannien, Frankrig, Grækenland, Holland, New Zealand og Sydafrika og har fremlagt beediget forklaring for domstole i Australien, Letland, Rusland, Spanien og Frankrig. Han er også blevet bedt om at give skriftligt vidnesbyrd som ekspert om religiøse bevægelser for underhusets parlamentariske komité for indre anliggender.

Blandt andre værker har han udgivet 11 bøger helliget helt eller delvist mindretals religiøse bevægelser:

Sects and Society: the Sociology of Three Religious Groups in Britain, London: Heinemann and Berkeley: University of California Press, 1961; genoptrykt, Westport, Conn., United States; Greenwood Press, 1978

Patterns of Sectarianism (redigeret) London: Heinemann, 1967

Religious Sects, London: Weidenfeld and Nicholson; New York: McGraw Hill, 1970 (også udgivet i oversættelse på fransk, tysk, spansk, svensk og japansk)

Magic and the Millennium, London: Heinemann, New York: Harper and Row, 1973

Contemporary Transformations of Religion, London: Oxford University Press, 1976 (også udgivet i oversættelse på italiensk og japansk)

The Social Impact of the New Religious Movements (redigeret) New York: Rose of Sharon Press, 1981

Religion in Sociological Perspective, Oxford: Clarendon Press, 1982 (også udgivet i oversættelse på italiensk, rumænsk og bulgarsk. Japansk oversættelse under udarbejdelse)

The Social Dimensions of Sectarianism, Oxford: Clarendon Press, 1990

A Time to Chant: the Soka Gakkai Buddhists in Britain, [med K. Dobbelaere] Oxford: Clarendon Press, 1994 (japansk oversættelse 1997)

New Religious Movements; Challenge and Response, [redigeret med Jamie Cresswell] London: Routledge, 1999

Global Citizens: The Soka Gakkai Buddhists in the World, [redigeret med David Machacek] Oxford: Clarendon Press, 2000

Han har også bidraget med mere end 30 artikler om mindretals religiøse bevægelser til redigerede værker og lærde tidsskrifter i Storbritannien, Belgien, Kroatien, Frankrig, Tyskland,

Indien, Japan, Holland, Norge, Schweiz og USA. Han har bidraget med artikler til *Encyclopaedia Britannica*, *Encyclopaedia of the Social Sciences*, *Encyclopaedia of Religion*, *Encyclopédie des religions* (Paris) og *Enciclopedia Italiana* (Rom).

Blandt de bevægelser, som han har foretaget forskning i, har været Scientologi Kirken. Han er ikke og har aldrig været medlem af den kirke eller nogen af dens tilknyttede organisationer. Hans forskning er blevet udført i overensstemmelse med principperne i uengageret objektivitet og etisk neutralitet, som opretholdes i den akademiske tradition af sociale videnskaber.

